

КАТЕРИНА БАБКІНА

СОНЯ

Харків
«Фоліо»
2013

Жити їй загалом подобалося. Сонце облизувало її з квітня по вересень, залишаючи під шкірою приємний лоскіт і змішуючи на Соні невловимі пастельні теплі відтінки. Колір виходив, ніби вигоріла трава чи гарячий чай з ямайським ромом, ніби відблиск раннього місяця в зеленуватій воді нагрітого мілкого озера, як пісок на оголених літом плесах. З жовтня по березень сонце так само облизувало Соню, тільки через одяг, й цим вона теж цілком задовольнялася. На литках і руках тонкі непомітні волосинки, яких вона ніколи не позбувалася, були прозорі. Чоловіки любили трепетно на них дмухати. Іноді в темряві волосинки ці світилися, ніби ними пробігав недосліджений тілесний струм.

Грошей у неї майже ніколи не було. Не те щоби Соня була нездатна до праці — просто жити подобалося їй і так. Двічі на рік вона мила скромне вікно на кухні та велике вікно в неправдоподібно маленькій кімнаті, котра, здавалося, була

спроєктована, щоби жити вгору — стелі височіли аж на три помірних Сониних зрости, що унеможлиблювало заміну лампочок і прискіпливе розглядання темнокрилих неповоротких нічних метеликів. Тому Соня любила різні світильники та роздивлялася метеликів на малюнках і фотографіях. Ще двічі на рік Соня мила різні чужі вікна й потім купувала на наміті гроші легкі летючі сукні, сандалі в секонд-хенді, намиста з емальок і часом срібні ланцюжки, котрі замотувала навколо зап'ясть. Коли Соня малювала, ланцюжки тихо дзвеніли. Взимку Соня запарювала трави і подавала до них зварені влітку з найнеймовірніших речей, але все ж переважно з фруктів та квітів, варення, конфітюри та джеми. Ті, котрі вона не подавала, — вона відвозила в крамничку свого друга. На гроші з крамнички вона купувала нитки і плела з них светри та шапки, шалики, рукавиці, високі шкарпетки, котрі їй неймовірно пасували — особливо коли крім них Соня більше нічого не одягала. Ті шкарпетки, шапки, рукавиці, муфти, светри й комірці, котрі вона плела, але не одягала — з чимсь чи без будь-чого, вона відносила... Ну, та Бог із ними, з грішми.

Соня вправно водила світле, просторе, блискуче авто марки ВАЗ, ясно-зелене, круглооке, якесь зворушливе й безнадійне. Пахло в ньому дитинством, виїздами до ріки з бадмінтоном, м'ячем, килимами на вичистку та великим білим тазом, в якому замість, власне, ріки, плавала зовсім

ще невелика Соня, поки мама мила килими, дід мружився, чистячи яблука, а чийсь білі та чорні кози вовтузилися в побережному верболозі; пахло осінніми виправами на гриби та шипшину, котрі сушили потім удома — перші як намисто, на нитках, високо в кухні, а другу — розваленою на підвіконнях, оранжеву, неприємну, підлу всередині — ніби грудки скловати в яскравій желатиновій оболонці; пахло також нічним провіджанням на поїзд до моря, де хворілося на дизентерію, жилося в приватному секторі і їлося суп харчо в їдальнях з найгнучкішими отруйними зміями черг; пахло гумовими чоботами, ящиками з яблуками, дощем, що просочувався через старі гумки на вікнах, і завжди трошки бензином, тому що бензонасос Соня прикрутила сама. Було автові років, як і Соні, але їй здавалося, що це зовсім ще небагато. Соня завжди всіх підвозила, особливо друзів — з музичними інструментами на виступи і з картинами на виставки, з ноутбуками, проекторами та екранами на презентації, з вбраннями на покази, з візажистськими валізками на фотосесії та з просто валізами в аеропорт. І без нічого, п'яних, розгублених, смішних, веселих підвозила також. Їй було не важко. За це друзі та інші люди дарували Соні красиві речі — маленькі, майже не використовувані полички з Ікеї, горнятка з Батлерз, келихи з ресторанів, дарували також майже повні флакони парфумів, светри й сорочки з All Saints, Therapy чи Bolongaro Trevor, а одного разу навіть

сукню-трансформер від Comme des Garçons та окуляри Balenciaga. Тому Соня завжди була найкрасивішою. Хоча є підозра, що Соня була найкрасивішою не тому.

Малювала Соня переважно себе саму. Для журналів, сайтів, принтів та афіш, логотипів, дитячих книг, руками і в фотопі Соня малювала Соню. Іноді Соня була чорнява, іноді — білява. Іноді — стрижена, іноді — довгокоса. Іноді вбрана гарно й зі смаком, а іноді гола і з безсоромно розчепіреними ногами (було й таке). Іноді Соня була дитина, що виконує різні акробатичні вправи з буквами для абетки, а іноді чоловік. Але це завжди виразно була Соня.

Соня ходила на вечірки.

Соня вчила мову на курсах, іноді німецьку, іноді французьку.

Соня ламала підбори і заламувала руки від сміху, коли підбори ламалися. Соня мала посвідчення про те, що може навчати мови глухонімих, й не мала жодного уявлення про мову глухонімих.

Соня закохувалася.

Соня мала сертифікат про прослуханий курс з історії, правда, не деталізувалося, історії чого саме, — іноді Соня казала, що це всесвітня історія, іноді що історія із собакою вночі, іноді — що історія пошукових запитів, а часом — що історія культури початку сторіччя.

Соня багато мріяла.

Соня мала ключі від голуб'ятника, мало того — у подвір'ї її сталінки таки був голуб'ятник.

Соня завжди була ввічлива зі старими людьми, навіть коли собі на шкоду. Соня завжди кінчала, коли кохалася, й іноді навіть коли ні.

Соня ніколи не думала про те, як могло би бути краще, ніж є.

Соня танцювала смішно і з задоволенням.

Соня хотіла ніколи нікого не обманювати, тому якщо обманювала, а обманювала Соня постійно, — то потім приходила і розповідала всю правду.

Соня боялася багатьох речей, наприклад, самотності, старості, несподіваних постів дорожньо-патрульної служби, ніколи не вийти заміж, погано малювати, бути зловленою на тому, що чогось не знає, залишитися в місті на все літо, загубити мобільний телефон, не використати в басейні всі проплачені години, розмовляти з людьми, від яких залежить її життя, але...

Соня іноді була зовсім безсоромна, і це дуже її виручало.

Все було так добре.

Що з цього всього не сподобалося Луї — було не ясно.

— І куди він поїхав? — питала Катя, сьорбаючи розведене водою варення з льодом із коктейльної склянки в Соні

на кухні. Соня стискала золотими плечима. Вони сиділи в одній білизні — новонароджений травень був як пізній липень, кондиціонера в Соні не було.

— Я не люблю тебе більше, — прочитала Етері з уже витертого папірця — папірець вони передавали з рук в руки останні кілька годин. — Це було би нечесно. Постарайся мені пробачити. Так?

— Так, — казала Соня. Зараз вона вчила французьку, і Луї написав їй також французькою.

— Так і написано — не люблю тебе більше? — вкотре уточнювала Настя.

— Мені і менше було нормально, — казала Соня.

— І куди він поїхав? — знову питала Катя, і всі мовчали. Поза Сониною кухнею Катя відповідала за комунікацію клієнтів з дизайнерами, вона завжди запитувала й запитувала свої питання, допоки не отримувала відповіді.

Етері ковтала зі своєї склянки, й то не варення з водою, а коньяк. Білизни влітку Етері не носила, тому сиділа гола, не відчуючи ніякого дискомфорту з цього приводу. Груди в Етері були важкі, з темними пипками. Етері було майже тридцять, і вона була грузинка. Чим вона займалася, толком ніхто не знав.

— На роботу поїхав, — сказала Етері, — назад до свого Лілля. Скільки він тут сидів, робив своє дослідження — рік. А скільки мав сидіти?